

I./2021

POROČILA IZ SVETA ZA OTROKE

Krščanska adventistična cerkev v RS
Ljubljana 2020

2. januar 2021

VERA V SVETEGA MIKLAVŽA

Daniela, 14 let, Ukrajina

Ukrajina ima dolgo krščansko zgodovino. Leta 988 se je kijevski princ Vladimir, znan kot Vladimir Veliki, pogajal za poroko z Ano, sestro bizantinskega cesarja Bazilija II., in sprejel vzhodno pravo-slavno krščanstvo. Nato je uničil mnogo poganskih svetišč in ustanovil krščanske cerkve.

Daniela se je počutila tako osamljeno, ko je začela hoditi v prvi razred javne šole v ukrajinskem mestu Buča. Med štiridesetimi otroki v svojem razredu je poznala eno deklico, s katero sta se včasih igrali z lutkami. Drugi otroci so bili že dobri prijatelji, ker so skupaj obiskovali vrtec. V šoli se je bilo težko sprijateljiti. Daniela je prihajala iz adventistične družine in je bila edina adventistka v svojem razredu. Starši so otroke vzgajali drugače. Drugače so razumeli, kaj pomeni biti prijatelj. Praznovali so različne praznike.

Neki ponedeljek je Daniela prišla v šolo in slišala otroke navdušeno govoriti o darilih, ki so jih dobili čez konec tedna. Njihove družine so 19. decembra praznovale Miklavžev dan, otroci pa so v okviru tega praznika dobili darila.

»Kaj ti je prinesel Miklavž?« je deček vprašal deklico.

»Prinesel mi je lutko,« je povedala. »Kaj pa tebi?«

»Prinesel mi je sanke,« je dejal deček.

Deček je vprašal Danielo: »Kaj ti je prinesel sveti Miklavž?«

Daniela ni vedela, kaj naj reče. Počutila se je nerodno. »Nič,« je dejala.

»Ne verjamem v svetega Miklavža.«

»Kako pa je to mogoče?« je vzkliknil deček.

»Sem adventistka,« je pojasnila Daniela. »Tega praznika ne praznujemo. Verujemo samo v Boga, ne pa v svetega Miklavža.«

Deček še ni slišal za kaj takšnega.

»Čudna si,« ji je rekel.

Učitelj je občasno poučeval razred na izletih v stolnici blizu šole. Daniela je prvič šla zraven in presenečena videla, da otroci prižigajo sveče in molijo svetega Miklavža in druge svetnike. Doma je staršem povedala,

kaj se je zgodilo. Mati je šolsko upravo prosila, da Daniela oprostí prihodnjih izletov.

Zadeve so se zboljšale, ko se je v šolo vpisala še ena adventistična deklica. Olga je bila v istem razredu z Danielo.

Neki dan je Olga stopila k Danieli široko nasmejana. »Ugani!« je dejala. »V našem mestu odpirajo adventistično šolo in lahko greva tja.« Daniela ni mogla verjeti svojim ušesom. »To je super!« je vzkliknila. Čez en teden in pol, 11. februarja, je Daniela prestopila v novo adventistično šolo. Izkazalo se je, da se je skupina staršev usmilila nje in drugih adventističnih otrok in se odločila v velikem stanovanju odpreti šolo samo zanje. V stanovanju se je prvo leto shajalo štirideset adventističnih otrok.

Danieli je bila vseč nova šola. Učitelji niso vpili nanjo. Vsi so bili prijazni. Zlahka je bilo sklepati prijateljstva.

Danes pouk poteka na posestvu adventistične višje šole in ima 180 učencev, od katerih mnogi prihajajo iz neadventističnih domov. Daniela je stara štirinajst let in je edina adventistka v devetem razredu. Vendar se ne počuti osamljeno. Njen učitelj je adventist, v drugih razredih pa ima adventistične prijateljice.

»Šola mi je zelo všeč,« pravi. »Všeč so mi adventistični učitelji. Preprosto je, če v svoji veri nisi sam.«

Del daru trinajste sobote v tem četrtletju bo adventistični šoli, v katero hodi Daniela, pomagal zgraditi lastno stavbo. Sedaj najema učilnice od adventistične višje šole, vaš dar pa bo pomagal, da se bodo otroci shajali v svojih učilnicah.

9. januar 2021

KOLIKO STAR JE BOG

Nikita, 12 let, Ukrajina

Pravoslavna cerkev in pozneje Komunistična partija sta bili sovražni do adventizma v Ukrajini. Mnogi verniki in pastori so bili zaradi svojega prepričanja preganjani in dolga leta preživeli v zaporu. Nekateri so umrli v taboriščih v Stalinovem času. Zato je cerkev delovala kot ilegalna ustanova, organizacija Krščanske adventistične cerkve pa se je začela ustanavljati šele leta 1978.

Oče in mati sta imela tri lepa Sveta pisma. Nikoli pa jih nista brala. Nikita se ni posebno zanimal za Boga. Slišal je zanj, vendar o njem ni razmišljal. Do nekega dne. Neki dan se je mali Nikita začel spraševati o življenju. Odšel je k materi.

»Od kod so ljudje?« je vprašal. »Od kod je prišel svet?« »Bog je vse ustvaril,« je povedala mati. »Zakaj?« je vprašal Nikita.

»Bog nas je ustvaril, da bi bil srečen,« je dejala mati.

Nikita tega ni popolnoma razumel. Čemu bi Bog ustvaril ljudi, da bi bil srečen? Čemu bi ustvaril Nikita, da bi bil srečen? Želel je vedeti več. Potem se je spomnil treh Svetih pisem. Eno je bilo veliko in vijoličasto, drugo je bilo sivo in nekoliko manjše. Tretje pa je bilo majhno zeleno in rumeno Sveto pismo. »Majhen sem,« je dejal Nikita. »Tole Sveto pismo je ravno prav veliko zame.«

Odprl ga je in med listi našel ovojnico za bombone. Odstranil jo je in pogledal podnjo. »V začetku je Bog ustvaril nebesa in zemljo,« je prebral v 1 Mz 1,1. Mislil si je: »Končno bom lahko ugotovil, čemu je Bog ustvaril ljudi.«

Poročilo je bilo očarljivo in takoj je prebral več poglavij. Ko je nehal, je spoznal, da se je mati zmotila. Bog ni ustvaril ljudi zato, da bi bil On srečen. Ljudi je ustvaril zato, ker jih ima rad in želi, da bi uživali na zemlji, ki jo je ustvaril.

Nikita je stopil k materi. »Ugani, kaj sem prebral v Svetem pismu,« je dejal. »Bog je ustvaril ljudi, ker jih ljubi, zemljo pa je ustvaril, da bi lahko uživali na njej.«

»Osupljivo!« je dejala mati. »Star si samo sedem let in bereš Sveto pismo.«

Naslednje jutro se je Nikita zbudil in se spomnil malega Svetega pisma. Dalje je bral 1. Mojzesovo knjigo. Naslednje dni ga je bral vsako jutro. Toda še vedno je imel vprašanja, odgovorov pa ni našel takoj. Vprašal je mater. »Koliko je Bog star?« je vprašal.

Mati ni vedela. Nikita je opazil, da ljudje hodijo v cerkev v bližini njegovega doma, in se odločil tam vprašati. Tudi ljudje v cerkvi niso vedeli, koliko star je Bog, ampak Nikita je rad vsak teden hodil k bogoslužju.

Mati je bila presenečena, ko je videla, da Nikita vsako jutro bere Sveto pismo, in je rada poslušala, ko je pripovedoval o prebranem. Videla je tudi, da hodi v cerkev, in začela hoditi z njim.

Neko poletje, ko je imel Nikita deset let, je mati imela zamisel. Vprašala je Nikita: »Ker rad bereš Sveto pismo, zakaj ne bi šel v šolo, kjer učijo o Bogu?«

Poslala ga je v adventistično šolo v ukrajinskem mestu Buča. Tam je zvedel, koliko je Bog star. Učitelj mu je prebral iz Raz 4,8: »Svet, svet, svet, Gospod Bog, Vsegamogočni, ki je bil in ki je in ki prihaja!« To pomeni, da Bog živi večno. Nikoli se ni rodil in nikoli ne bo umrl.

Danes ima Nikita dvanajst let in vsak dan prebere po tri poglavja v malem Svetem pismu. Včasih bere zjutraj, včasih pa popoldne po pouku. Včasih bere ponoči. Branje Svetega pisma je njegov najljubši del dneva.

»Sedaj razumem, da je Bog resničen in blizu,« pravi Nikita. »Pomaga mi.«

Del daru trinajste sobote v tem četrtletju bo adventistični šoli, v kateri se šola Nikita, pomagal zgraditi lastno stavbo. Sedaj šola najema učilnice od adventistične višje šole, vaš dar pa bo pomagal, da se bodo otroci shajali v svojih učilnicah.

16. januar 2021

NOVA DEKLICA
Sofija, 11 let, Ukrajina

Ukrajina ima mnogo naravnih in divjadnih rezervatov, kar kaže, da se zelo trudi ohranjati svojo naravno dediščino, zlasti stepe. Prvi izmed njih, Askanija Nova, se je začel kot zasebno zatočišče prostoživečih živali leta 1875; danes ima uspešen program vzreje ogroženih vrst z onagrom in prževalskim konjem vred.

Sofija se je rada smehljala, smejala in se pogovarjala s sošolci v javni šoli ukrajinskega mesta Vorzil. Potem pa se je hudo sprla s prijateljico Veroniko. »Nihče te ne potrebuje,« je jezno dejala Veronika. »Nikoli ne boš imela prijateljev.«

Veronika je potisnila Sofijo, ta pa je padla ob šolski zid in se močno udarila v glavo. Ko je vstala, jo je hudo bolela glava. Toda ni jokala. Namesto tega je stopila k učiteljici in jo prosila, da ji dovoli predčasno oditi domov. Učiteljica ji je dovolila oditi.

Bolečina glave je sčasoma izginila, toda Sofijo je zaradi Veronikinih neprijaznih besed dolgo bolelo srce. Nehala se je smehljati in smejati. Postala je zelo tiha. Spraševala se je, ali je Veronika rekla resnico, da nikoli ne bo imela prijateljev. Mati je videla Sofijin žalosten obraz. Tisto poletje je slišala, da so v bližnjem mestu Buča adventisti odprli šolo. Dejala je: »Sofija, lahko izbiraš, ali boš šla v adventistično šolo ali pa nazaj v državno.«

Sofije tega ni bilo treba vprašati dvakrat. Nikakor se ni želela vrniti v javno šolo. Bila je zelo sramežljiva, ko je začela hoditi v peti razred adventistične šole. Z nikomer se ni pogovarjala. Bala se je, da bodo morda otroci neprijazni kakor Veronika.

Prvi šolski dan je deklica pozdravila Sofijo.

»Živio,« je rekla deklica.

»Živio,« je odvrnila Sofija.

»Kako ti je ime?« jo je vprašala deklica.

»Sedaj moram k svoji mizi,« je rekla Sofija.

Preostali del dneva nikomur ni ničesar rekla. Ko je napočil čas za odhod domov, ji je deček, ki je sedel ob njeni mizi, spregovoril: »Adijo.«

»Adijo,« je rekla Sofija.

In to je bilo vse.

Sofija je prva dva tedna spregovorila komaj s kom v šoli. Niti nihče ni govoril z njo. Počutila se je osamljeno in žalostno. Ni imela prijateljev.

Doma je tiho jokala na postelji.

»Nihče me ne potrebuje,« je pomislila.

»Nihče se noče pogovarjati z menoj.«

Čez nekaj dni je učiteljica po pouku spregovorila Sofiji.

»Kako ti je ime?« jo je vprašala.

Sofija je vedela, da je učiteljica že poznala njeno ime. Ni bila prepričana, čemu jo sprašuje, toda bila je vesela, da se je kdo pogovarjal z njo.

»Ime mi je Sofija,« je dejala.

»Koliko si stara?« je vprašala učiteljica.

»Deset let.«

»Zakaj se ne pogovarjaš z nikomer?« je vprašala učiteljica.

Sofija ji je poročala o hudobni deklici v prejšnji šoli.

Učiteljica jo je pozorno poslušala. Ko je Sofija končala, jo je učiteljica vprašala: »Ali želiš, da ti pripovedujem o nekom, ki je odpustil ljudem, ki so ga prizadeli?«

Sofija je hotela slišati pripoved. Učiteljica ji je spregovorila o Jezusu. Sofija še nikoli ni slišala zanj in se spraševala, kako je lahko odpustil ljudem, ki so ga prizadeli. Želela je vedeti več, zato je Sveto pismo začela brati doma. V šoli se je začela pogovarjati s sošolci. Postala je nova oseba – srečna in prijazna. Celo pridigala je v cerkvi. Njeni prijatelji pravijo, da je nova deklica.

»Jezus ima rad vse,« pravi Sofija. »Spremenil je moje življenje.«

Dar trinajste sobote v tem četrletju bo adventistični šoli, v katero hodi Sofija, pomagal zgraditi lastno stavbo v ukrajinskem mestu Buča. Sedaj šola najema učilnice od adventistične višje šole. Zahvaljujemo se vam, ker velikodušno načrtujete obilen dar.

23. januar 2021

IZGUBLJENA POMNILNIŠKI KLJUČEK

Jaroslava, 11 let, Ukrajina

Ukrajinska jed, ki jo tujci najbolj poznajo, je boršč – juha predvsem iz pese in druge zelenjave, kakršna je zelje, krompir, paradižnik, korenje in čebula ter je pogosto odišavljena s česnom in koprom. Obstaja okoli 30 različnih vrst ukrajinskega boršča.

Jaroslava je imela najljubši pomnilniški ključek. Bil je sivo-moder in pritrjen na obesek za ključke v obliki srca. Na njem je bila rdeča pika-polonica s črnimi pikami in besedami: »Bog te ljubi.« Na pomnilniškem ključku je imela shranjeno glasbo za petje v cerkvi. Rada je pela in so jo pogosto prosili peti.

Neko poletje ga je potrebovala na dnevnem taboru v šoli, da bi zapela pesem. Toda ni se mogla spomniti, kam ga je spravila. Vtaknila je roko v torbico in jo vso pretipala. Nič. Ozrla se je po spalnici, ki jo je delila z mlajšim bratom. Kje bil lahko bil? »Bog, pomagaj mi najti ključek,« je glasno molila. »Saj veš, kako ga potrebujem.«

Pogledala je na knjižno polico. Videla je veliko knjig in majhno zakladnico, v kateri je bil angelček. Videla je tudi prazno trobico za mobilni telefon, toda ne tudi ključka. »Kam drugam pa bi ga sploh lahko dala,« je premišljevala.

Pogledala je po mizi. Videla je računalnik in svetilko, nahrbtnik in torbico, toda ne ključka.

Potem je pogledala na okensko polico. V loncu je videla rastlino in ničesar drugega.

Ugotovila je, da nima več časa za iskanje. Čas je bil za odhod na dnevni tabor. Stopila je k materi.

»Ne najdem ključka,« ji je povedala.

Mati je vzela Jaroslavin mobilni telefon in iz njenega računalnika prenesla potrebno skladbo. Nato je Jaroslava odšla na dnevni tabor in na njem pela.

Tisti večer je spet iskala pomnilniški ključek. Res si ga je želela najti. Ni bilo priročno shranjevati glasbo na mobilni telefon.

»Bog, pomagaj mi najti pomnilniški ključek,« je molila.

Pogledala je na knjižno polico. Nič. Na njeno mizo. Nič. Na okensko polico. Nič. Za njeno posteljo in omaro. Nič. Tisti večer se je pred spanjem spomnila ključka. Molila je: »Dragi Bog, hvala za današnji dober dan. Hvala, da sem lahko preživela dan s sošolci. Prosim te, pomagaj mi čez noč. Pomagaj mi najti ključek.«

Enako je molila nekaj naslednjih večerov. Toda ključka ni bilo nikjer več. Minilo je eno leto in Jaroslava je stalno molila.

Ni hotela porabiti denarja za nov pomnilniški ključek. Prepričana je bila, da ji bo Bog pomagal najti. Pomislila je: »Če Bog skrbi za vrabce, bo poskrbel tudi, da bom našla ključek.

Neki dan je prestavljala knjige na knjižni polici in med dvema knjigama zagledal nekaj sivo-modrega. Pritrjeno je bilo na obesek za ključce v obliki srca z rdečo pikapolonico in besedami: »Bog te ljubi.«

Jaroslava je prijela ključek in stekla k materi. »Mama, našla sem ključek,« je vzkliknila.

Zelo nasmejana se je vrnila v spalnico. Molila je: »Hvala ti, Bog, ker si mi pomagal najti ključek.«

Jaroslava stalno moli k Bogu in se z njim pogovarja o vsem. Pravi: »Bog je moj najboljši prijatelj. Vedno sliši naše molitve in vedno prej ali slej odgovori.«

Del daru trinajste sobote v tem četrletju bo pomagal zgraditi stavbo za adventistično šolo, v katero hodi Jaroslava.

30. januar 2021

NENAMERNA PRIČA

Sofija, 13 let, Ukrajina

Adventistično sporočilo sta tod prvič na območju črnomske obale, na Krimu in Kavkazu oznanjala nemška misijonarja Perka in Kandat. Leta 1886 je bilo krstu v vasi Berdibulat ustanovljena prva Krščanska adventistična cerkev iz sedemnajstih vernikov.

Sofija ni poznala nikogar, ko je začela hoditi v šesti razred adventistične šole v ukrajinskem mestu Buča. Šola je bila komaj ustanovljena in še ni imela šestega razreda, zato se med seboj ni poznal nihče izmed osmero otrok. V šestem razredu sta bili le dve deklici, Sofija in Tanja, in hitro sta postali prijateljici. Sofija je izhajala iz adventistične družine in je vsako soboto hodila v cerkev. Tanjina družina ni bila krščanska in Tanja ni hodila v cerkev.

Sofija je Tanji pripovedovala o Bogu in hoji v cerkev. Tanja je poslušala in spraševala.

»Zakaj hodiš v cerkev v soboto namesto v nedeljo?« je vprašala.

»Ker Sveto pismo pravi, da je sobota sveti dan,« je razložila Sofija.

Naslednjič je Tanja vprašala: »Zakaj nosiš daljša krila?«

»Ker hodim v cerkev, Sveto pismo pa nas uči, da moramo biti spodobni,« je povedala Sofija.

Šolsko leto je hitro minilo.

Neki dan so šestošolci med jedjo v šolski jedilnici razpravljali o slabem jeziku.

Deček je dvignil pogled s krožnika krompirjevega pireja in spregovoril Sofiji. »Nikoli te še nisem slišal govoriti grde besede« je dejal. »Ali si že kdaj izrekla katero slabo besedo?«

»Ne, nikoli,« je odločno odvrnila Sofija.

Nato je deček pogledal v Tanjo.

»Tudi tebe še nisem slišal grdo govoriti,« je dejal. »Ali si že kdaj izgovorila slabo besedo?«

Tanja je bila videti zbegana.

»Vseskozi sem uporabljala grde besede,« je povedala Tanja. Potem je pogledala v Sofijo. »Nehala sem po Sofijini zaslugi,« je pristavila.

Na začetku šolskega leta je slišala več dečkov iz šestega razreda preklinjati. Dečki, ki niso prišli iz adventističnih domov, so tiho preklinjali, da jih učitelj ni slišal. Toda Sofija jih je slišala in jih prijazno prosila: »Dečki, prosim, ne govorite tako.«

Tedaj je Tanja ugotovila, da Sofija ne mara poslušati grdih besed.

»Ugotovila sem, da je Sofija kristjanka in ne uporablja neprimernih besed,« je Tanja povedala dečkom za mizo v jedilnici. »Odločila sem se, da ne bom več govorila slabe besede.«

Sofija je bila presenečena, ko je poslušala Tanjin doživljaj. Spomnila se je, da je bila Božja priča, ne glede na to, ali je to vedela ali ni. Tanji je nenamerno pričala, kako naj bo kristjanka.

Sofija je tisti dan doma pripovedovala materi o tem, kaj se je zgodilo.

»Mama, danes sem izvedela, da je Tanja prenehala uporabljati grde besede, da me ne bi vznemirjala,« je povedala.

Mati je bila zelo srečna.

»To je čudovito,« je dejala. »Tvoje življenje je pričevanje za Boga.«

Sofija se je zvečer pred spanjem kleče pred posteljo zahvalila Bogu, ker ji je pomagal biti priča, ne da bi se tega zavedala.

»Pomagaj mi, da bom še naprej priča Tanji, da te bo lahko bolje spoznala,« je molila.

Sofija moli, da bi lahko bila vsak dan Božja priča.

Povedala: »Zame je bila to čudovita izkušnja s Tanjo. Presenečena sem bila, da sem smela opraviti tako veliko vlogo v njenem življenju. Priča sem sošolcem, pa če se tega zavedam ali ne.«

Del daru trinajste sobote v tem četrtletju bo adventistični šoli, v katero hodi Sofija, pomagal zgraditi lastno stavbo v ukrajinskem mestu Buča. Sedaj šola najema učilnice od adventistične višje šole, vaš dar pa bo pomagal, da se bodo otroci shajali v svojih učilnicah. Hvala, ker načrtujete velikodušen dar.

6. februar 2021

DARILA PRESENEČENJA

Jared, 13 let, in Samuel, 11 let, Kirgizija

Največja kirgiška narodnostna skupina (73,3 %) so Kirgizi. V preteklosti so bili nomadi in so se selili s čredami ovc, konj in jakov s prenosnimi okroglimi šotori, ki se imenujejo jurte. Večina kirgiških pastirjev so še vedno napol nomadi in poleti odpeljejo črede v gore.

Neki dan je trinajstletni Jared v »Zgodbah pred spanjem strica Arthurja« prebral o fantu z imenom Wilford. Ta je ljudi rad presenetil z darili. Zavil jih je in privezal na vrh ter jih spuščal čez zid pred ljudi. Nato je pobegnil.

Jared je menil, da bi bilo zabavno to narediti v kirgiškem mestu Tokmoku, kjer je živel s starši in enajstletnim bratom Samuelom. Mater je prosil za dovoljenje, da darila da v stare škatle.

»Kakšna darila?« je vprašala mati.

»Nekaj igrač in vse, kar najdem,« je dejal Jared.

Materi je bila zamisel všeč. Jared in Samuel sta imela avtomobilčke in lego kocke. Prinesla sta jih s seboj, ko se je njuna družina preselila iz Argentine, da bi delali kot evangelisti v Kirgiziji. Mnogi dečki v soseščini so bili revni in niso imeli igrač.

Jared je o načrtu pripovedoval še sošolcu Kamilu. »Dajmo nekaj igrač v škatle in jih vrzimo čez zid,« je dejal.

Kamil se je na široko nasmehnil. Menil je, da je to odlična zamisel, in je hotel pomagati, čeprav ni imel nikakršnih igrač, ki bi jih lahko podaril.

Fanta sta vzela dve škatli in jih napolnila z lego kockami, avtomobilčki, rutami in milom. S kolesi sta se odpeljala do Kamilove soseske in naključno izbrala dve hiši. Jared je vrgel eno škatlo čez ograjo, Kamil pa drugo čez drugo ograjo. Fanta sta hitro zavrtela pedale. V Jaredovi hiši so se smehljali, saj so si predstavljali presenečenje otrok, ki so prejeli darila.

Jaredov brat Samuel je slišal za navdušeni pogovor. »Ali se vama lahko pridružim naslednjič?« je vprašal.

Čez nekaj dni so se trije fantje zbrali in pripravili še več daril. Povabili so še enega fanta iz šole Kozimbeka, da sem jim pridruži. Fantje so

napolnili z različnimi igračami, rutami in milom dve škatli za čevlje, dve drugi škatli in dve plastični vrečki. Naložili so jih na kolesa in se nič hudega sluteč odpravili domov. Čez nekaj minut je Jared zagledal ograjeno hišo. Na dvorišču je bilo obilo dreves. Dejal je: »Samuel, vrzi vrečko na dvorišče.«

Samuel je to naredil, vrečka pa je obtičala na spodnjih vejah drevesa.

»Hitro naredi nekaj,« je zacvilil Samuel.

Kamil je bil najvišji, zato je preskočil ograjo, dosegel vejo, prijel vrečo in jo spustil na tla. Nato je rekel: »Gremo, preden nas bo kdo videl!«

Fantje so s kolesi oddirjali.

Vrgli so še štiri darila čez ograje in jim je ostala že zadnja škatla. Jared je opazil hišo z ogromnimi kovinskimi vrati. Dejal je Kozimbeku: »Hitro porini škatlo pod vrata.«

Kozimbek je to naredil, tedaj pa je nekdo zakričal: »Zakaj mečeš smeti na moje dvorišče?«

Ko so fantje odpeljali, so slišali, da je nekdo na lepem vzkliknil za vrati: »To pa niso smeti! To je darilo!«

Pri družinskem bogoslužju sta Jared in Samuel navdušeno pripovedovala očetu in materi o teh dogodkih. Oče je bil zadovoljen. Molil je za ljudi, ki so prejeli darila.

Jared in Samuel še vedno mečeta škatle čez ograje ljudem. Nihče ne ve, da to delata onadva, in želita, da pri tem tudi ostane.

Del daru trinajste sobote je pred tremi leti podprl gradnjo telovadnice v adventistični šoli, ki jo obiskujeta Jared in Samuel v kirgiškem mestu Tokmoku.

Zahvaljujemo se vam, kar podpirate adventistično izobraževanje.

13. februar 2021

NE K POUKU V SOBOTO

Kamila, 13 let, Kirgizija

Jahanje je v kirgiški kulturi še vedno pomembno in to kažejo številne tradicionalne igre in nacionalni športi v Kirgiziji. Konjske dirke so zelo priljubljene, zlasti na dolge proge.

Kamila je imela veliko težavo, ko je v kirgiški prestolnici Biškeku začela hoditi v osmi razred. Do takrat je pouk potekal od ponedeljka do petka. Toda javna šola je zahtevala, da vsi osmošolci prihajajo k pouku šest dni v tednu – od ponedeljka do sobote.

Kamila in njena mati sta šli pastorja prosit za pomoč. Mati, ki je bila gluhonema, je Kamilo z znakovnim jezikom razložila razmere, Kamila pa je to povedala pastorju.

Pastor je predlagal: »Molimo za to.«

Napisal je pismo za upravo Kamiline šole in v njem zaprosil za oprostitev od pouka ob sobotah. Kamila in mati sta pismo odnesli učiteljici osmega razreda. Ta pa je povedala, da ne more tega dovoliti.

»Vprašati moramo ravnateljca,« je dejala.

Kamila, mati in učiteljica so odšle v ravnateljevo pisarno. »Oprostite,« je Kamila dejala ravnateljcu. »Moja mama želi govoriti z vami.«

Mati je pastorjevo pismo izročila ravnateljcu. »Kaj je to,« je vprašal, ne da bi si ga ogledal.

Mati se je z gibi rok izražala v znakovnem jeziku, Kamila pa je ravnateljcu razlagala materine besede.

»V pismu piše, da hodimo v cerkev ob sobotah,« je povedala Kamila. »Smo adventisti sedmega dne, zato ob sobotah ne delamo in se ne učimo. Prosim, ali lahko, Kamilo oprostite pouka ob sobotah?«

Ravnatelj še nikoli ni slišal za adventiste. »Drugi kristjani hodijo v cerkev ob nedeljah, tudi vaša hči lahko hodi ob nedeljah,« je dejal ravnatelj. »Potem se bo učila ob sobotah.«

Mati je pojasnila, da adventisti niso kakor drugi kristjani ter ob sobotah ne delajo in se ne učijo.

Ravnatelj je odkimaval. Dejal je: »Vseeno mi je. Nismo krščanska država. Mnogi naši učenci hodijo k pouku ob petkih, ko bi po svojem prepričanju morali počivati. Ne moremo vam ugoditi.«

Kamila naslednjo soboto šla v cerkev namesto k pouku. Tam je mati videla ravnatelja adventističnega internata v Tokmoku, ki je oddaljen okoli dve uri vožnje z avtomobilom.

Po bogoslužju je ravnatelju razložila šolske razmere in ga vprašala, ali bi lahko Kamila obiskovala adventistično šolo.

»Molimo za to,« je predlagal ravnatelj. Molil je za Kamilo. Boga je prosil, naj najde koga, ki bo pomagal Kamili plačati šolnino za učenje v adventistični šoli. Mati ni zaslužila dovolj denarja za plačilo šolnine.

»Naslednjo soboto vama bom povedal, ali sem našel koga,« je povedal ravnatelj.

Kamila je ves teden v molitvi prosila Boga, da bo našel koga, ki bo pomagal. Molila je: »Dragi Bog, prosim te, blagoslovi me s kom, ki mi bo lahko pomagal plačati šolnino, njega pa blagoslovi za njegovo pomoč.«

Naslednjo soboto je ravnatelj pozdravil Kamilo pred molitvenim domom. Na obrazu je imel širok nasmeh. »Bog te je blagoslovil,« je dejal. »Našli smo nekoga.«

»Najlepša hvala!« je Kamila vzkliknila od veselja.

Naslednji dan se je preselila v študentski dom v adventistični šoli. Poleg učenja dela in čisti šolska tla, da tako prispeva k plačevanju šolnine.

Pravi: »Zelo sem hvaležna Bogu. Sedaj bom lahko posvečevala soboto.«

Del daru trinajste sobote pred tremi leti je podprl zidanje telovadnice v adventistični šoli, ki jo obiskuje Kamila v kirgiškem mestu Tokmoku. Hvaležni smo vam, ker podpirate adventistično izobraževanje v Kirgiziji in po Evrazijski diviziji.

20. februar 2020

MOLITEV ZA VITALIJA

Vitalij, 13 let, Kirgizija

Pred tremi leti smo iz kirgiškega mesta Tokmoka prebrali poročilo o fantu z imenom Vitalij. Rad je hodil v cerkev vsako soboto. Bodisi da je deževalo ali snežilo, je čakal pred svojim domom, da ga je sobotnošolska učiteljica vzela v svoj avtomobil. Cerkev mu je bila tako všeč, da je povabil brata, naj gre z njim. Tako zelo je vzljubil cerkev, da si je vsak teden zapomnil svetopisemsko vrstico, ki jo je vsako soboto povedal pred Bogom v cerkvi.

V cerkev je začel hoditi, potem ko ga je učitelj povabil v adventistično šolo. Živel je pri babici in dedku, ki sta mu dovolila hoditi v cerkev. Vsak teden se je veselil sobote.

Potem pa se je zgodilo, da je Vitalijeva mati poklicala njegovo babico in ji povedala, da ne želi, da bi njen sin še naprej hodil v cerkev. Vitalij je namreč tih, nežen in prijazen. Mati pa tega ni marala. Želela je, da bo glasen, grob in zloben. Menila je, da bi morali biti vsi fantje glasni, grobi in zlobni, zato jo je skrbelo, da cerkev Vitaliju preprečuje biti pravi fant. Mati je babici povedala, da želi, da bo Vitalij živel z njo.

Ko je Vitalij prišel s pouka, je babica čakala na pomemben pogovor z njim.

Dejala mu je: »Poskusiti moraš en mesec živeti z materjo. Da boš živel z njo, moraš ostati pri njej.

Vitalij ni hotel zapustiti babice. Z njo je živel že od majhnega.

Ko je mati spoznala, da se Vitalij ne želi preseliti, ga je poskušala prepričati. »Pridi živet k meni samo en dan,« je dejala. »To ni predolgo.«

Vitalij je bil tih, nežen in prijazen. Ni hotel prizadeti matere, zato se je strinjal. Naslednje jutro si je mati premislila in rekla, da bi moral Vitalij ostati mesec dni. Vitalij je privolil. Hotel je videti, kako je živeti pri njej.

Mati ni želela, da bi Vitalij še naprej hodil v adventistično šolo. Želela je, da bi bil njen sin glasen, grob in zloben, zato ga je poslala v javno šolo.

Nova šola mu sploh ni bila všeč. Njegov razred je bil velik s 40 otroki, veliko več kakor v njegovem razredu v adventistični šoli. Tudi fantje so se v razredu vedno topli. Bili so glasni, grobi in zlobni. Mater je prosil, naj ga pošlje nazaj v adventistično šolo.

»Toda pomisli na ves denar, ki ga boš porabil za adventistično šolo,« je rekla mati. »Bolje bi bilo, da ga porabiš za kopanje v vodnem parku.«

Vitaliju so bili všeč vodni parki, še bolj všeč pa mu je bila adventistična šola. Dejal je: »Raje bi se učil v adventistični šoli, kakor pa hodil v vodni park.«

Po enem tednu se je mati strinjala, da bo Vitalija poslala nazaj v adventistično šolo. Dejala je: »Ampak tega ne bom plačevala. To bo morala plačevati babica.«

Vitalij je bil vesel, da se je vrnil med prijazne prijatelje v adventistični šoli, ti pa so bili veseli, ker so ga zopet videli. Otroci in učitelji so molili, da se vrne, pridružili so se jim tudi verniki v cerkvi. Bog je odgovoril na njihove molitve.

Toda zadeve niso bile enake. Vitalij še vedno ni mogel hoditi v cerkev. Pogrešal je življenje z babico, ki jo je obiskal vsak dan. Po treh tednih je materi rekel, da se želi preseliti nazaj k babici. Obljubil ji je, da jo bo pogosto obiskal. Toda mati je imela še eno zamisel. Vprašala ga je: »Zakaj pa ne bi živel z mano in obiskoval babice?«

Vitalij je pet mesecev moledoval mater. Končno se je strinjala, da lahko živi pri babici – vendar le, če se strinja, da ne hodi v cerkev.

Vitalij je pri babici že pet mesecev, vendar še vedno ne more hoditi v cerkev. Pogreša bogoslužje v njej. Prijatelji in učitelji v šoli molijo, da bi mu mati dovolila, da se vrne v cerkev. Ali se jim boste pridružili in molili, da bi lahko Vitalij vsako soboto častil Boga.

Del daru trinajste sobote je pred tremi leti pomagal zgraditi telovadnico v adventistični šoli, v kateri se uči Vitalij v kirgiškem mestu Tokmoku. Zahvaljujemo se vam, ker podpirate adventistično izobraževanje v Kirgiziji in drugje po Evrazijski diviziji.

27. februar 2021

NAJBOLJŠE ROJSTNODNEVNO DARILO

Nastja Dve, 14 let, Kirgizija

Sokolarstvo je tradicionalna zabava v osrednji Aziji, zlasti lov z orli.

Nastja je postala najboljša prijateljica z drugo deklico z enakim imenom v adventistični šoli v kirgiškem mestu Tokmoku. Zato ju bomo imenovali Nastja Ena in Nastja Dve.

Obe sta radi slikali in risali z barvicami, peli in brali. Toda Nastja Ena je delala še nekaj, česar Nastja Dve ni počela – vsako soboto je hodila v cerkev.

Neki dan je Nastja Ena povedala Nastji Dve, da je adventistka sedmega dne, in jo povabila, naj gre z njo naslednjo soboto v cerkev. »Čemu naj bi šla v cerkev,« je pomislila Nastja Dve.

Ni verovala v Boga. Bila je prepričana, da ga ni. Navsezadnje ljubeči Bog ne bi dovolil, da ji je umrla mati, in jo pustil živeti pri starih starših.

Nastja Dve je Nastjo Ena, ki je čakala odgovor na povabilo za obisk cerkve, prosila za čas, da bo premislila. »Pogovorili se bova pozneje,« je rekla.

Nastja Dve je nekaj dni razmišljala o cerkvi. Želela je osrečiti Nastjo Ena. Želela je tudi videti, kaj ljudje počnejo v cerkvi. Prosila je babico, da bi ji dovolila iti v cerkev. Babica pa se je razjezila.

»Ta cerkev ni naša!« je zakričala. »Zakaj želiš biti takšna kakor oni? Pogovor o tem je končan.«

Po dveh dneh je Nastja Ena vprašala Nastjo Dve, ali se je odločila iti v cerkev.

»Vprašala sem babico in je rekla, da ne smem iti,« je povedala Nastja Dve.

»Vprašaj jo, ali lahko greš na mladinsko srečanje v petek zvečer,« je predlagala Nastja Ena. »Zelo vesela bi bila, če boš prišla.«

Nastja Dve je eden teden čakala, da se je babica pomirila. Nato jo je vprašala, ali sme iti na mladinsko srečanje. Babica je pozorno poslušala. Ko je zvedela, da bo na srečanju tudi Nastja Ena, se je strinjala. To dekle ji je bilo všeč.

Naslednji dan sta obe Nastji šli na srečanje v dom adventističnega pastora. Pastor in njegova žena sta vodila devetero najstnikov pri petju in so brali o Salomonu iz Svetega pisma. Nastja Dve je uživala na srečanju, ljudje pa so bili prijazni in prijateljski. Odločila se je priti zopet. Dva meseca se je srečanj udeležila vsak petek. Hotela pa je tudi v cerkev.

Neko petkovo jutro, dan pred rojstnim dnevom, se je odločila prositi babico, da ji dovoli oditi v cerkev. Toda bala se je, da se bo babica razjezila. Molila je: »Bog, prosim, pomagaj mi, da te spoznam.« Potem je stopila k babici. »Jutri je moj rojstni dan,« je dejala. »Ali lahko kot darilo za rojstni dan grem vsaj enkrat v cerkev?«

Babica ni bila zadovoljna, vendar je privolila. Dejala je: »Življenje je tvoje. Naredi, kar želiš.«

Nastja Dve je vzljubila cerkev. Še posebno všeč ji je bila sobotna šola. To je bilo najboljše darilo za rojstni dan doslej.

Pravi: »Bil je eden najsrečnejših dni v mojem življenju. Lahko sem več zvedela o Bogu.«

Danes Nastja Dve ne hodi v cerkev vsak teden, ker ji babica včasih ne dovoli. Gre pa pogosto, kolikor je le možno.

Pristavi še: »Sedaj verujem v Boga.«

Del daru trinajste sobote je pred tremi leti pomagal zgraditi telovadnico v adventistični šoli, v kateri se uči Nastja Dve v kirgiškem mestu Tokmoku. Zahvaljujemo se vam, ker podpirate adventistično izobraževanje v Kirgiziji in drugje po Evrazijski diviziji.

6. marec 2021

ZVESTA STEZOSLEDKA

Nastja, 14 let, Rusija

Adventizem v Rusiji se je začel kot gibanje nepoklicnih misijonarjev nemških priseljencev, ki so se iz Rusije izselili v Ameriko sredi druge polovice devetnajstega stoletja. Tam so se spreobrili v adventizem sedmega dne in začeli pošiljati adventistične tiskovine v nemščini prijateljem in sorodnikom v Rusijo.

Nastja je želela iti na tabore in druge izlete v naravi. Iskala je stezosledski klub, v katerega bi se lahko vključila v rojstnem kraju Vladivostok v Rusiji. Toda kluba ni mogla najti. Nato je njena mati zvedela za stezosledce. Skupina stezosledcev je organizirala počitniško zabavo v šoli za posebne potrebe, v kateri je delala mati, in je bila navdušena.

»Mislim, da je ta klub natanko tisto, kar si iskala,« je mati povedala Nastji. »Pokliči jih.«

Toda Nastja je bila zaposlena s šolskimi obveznostmi. Šest mesecev je minilo in stezosledci so se vrnil v šolo otrokom delit pice. Mati jim je povedala za Nastjo. Ti so jo povabili, naj pride v njihov klub, ki je bil edini take vrste v mestu.

Nastja je uživala pri srečanju s stezosledci in z veseljem sprejela vabilo na poletno taborjenje. Končno je lahko šla taborit.

Zadnji dan taborjenja, v soboto, se je v reki krstila neka ženska. Prizor je ganil Nastjo in v njej se je porodila želja, da bi se tudi ona krstila.

»Kdaj se lahko krstim?« je zamrmrala in se ni z nikomer posebej pogovarjala, ko je opazovala krst.

Njena svetovalka na taborjenju je stala v bližini in jo slišala.

»Iz katerega mesta si?« jo je vprašala.

»Iz Vladivostoka,« je povedala Nastja.

Svetovalka je Nastji povedala, da se mora pogovoriti z adventističnim pastorjem iz Vladivostoka, in ji ga pokazala. Bil je človek, ki je pravkar krstil žensko.

»Kdaj se lahko krstim?« je Nastja vprašala pastorja.

»Iz katerega mesta pa ste?« jo je vprašal.

»Iz Vladivostoka,« je odgovorila Nastja.

»Iz Vladivostoka ste?« je vzkliknil presenečeno.

V Vladivostoku je bil sam en adventistični molitveni dom in Nastje v njem še ni videl. Ni mogel razumeti, kako se želi krstiti ta trinajstletnica, ki še nikoli ni obiskala cerkve.

Nastja je razložila, da je dokončala poletno taborjenje in se je sedaj želela krstiti.

»Udeleževati se morate razreda za krščence,« je pojasnil pastor. »Prav tako bi bilo lepo, če bi prihajali v cerkev.«

Nastja je po poletnem taborjenju imela samo en cilj: biti krščena. Vsako soboto je prihajala v cerkev. Vsako soboto se je ob 18:00 udeleževala kluba stezosledcev. Veliko sobot je kosila v pastorjevem domu. Še posebno dobro se je sprijateljila s pastorjevo dve leti starejšo hčerjo Ano. Neko soboto jo je Ana presenetila z novim Svetim pismom, Nastja pa ga je proučevala sama. Po šestih mesecih se je udeležila priprave za krst in jo opravila v dveh mesecih. Bila je pripravljena na krst. Krstila se je na enakem poletnem taborjenju, na katerem si je najprej želela, da bi se krstila.

»Odgovore na vsa svoja vprašanja sem našla v Svetem pismu in sem hvaležna Bogu,« je povedala.

Del daru trinajste sobote pred tremi leti je pomagal sezidati novo stavbo za cerkev, v katero Nastja hodi k bogoslužju. Hvala, ker ste z misijonskim darom in molitvami podprli Krščansko adventistično cerkev v Vladivostoku.

13. marec 2021

SVETITI ZA JEZUSA

Ilija, 9 let, Rusija

Matrjoška je ruska lutka, zbirka lesenih figur, ki jih je mogoče potegniti narazen, da se odkrije manjša figura, ki jih je običajno šest ali več. Lutka je navadno rahlo valjasta, lepo okrašena in dodelana. Najpogostejša tema so kmečka dekleta v tradicionalnih oblačilih, lahko pa je skoraj vse od politikov do pravljичnih junakov.

Ilja je sedel s svojim šestnajstletnim bratom na eni strani v cerkvi Adventistične univerze v ruskem mestu Zaoski. Mati in oče sta sedela na drugi strani. Ilja je včasih sedel z njima, tisti dan pa je sedel z bratom Izakom. Ta je sedel s prijatelji in je dečka povabil k sebi.

Včasih je Izak dovolil Ilju med pridigo, da se je na njegovem mobitelu igral avtomobilske dirke. Toda Ilja je vedel, da ni pravilno igrati iger v cerkvi. Tisti dan se ni hotel igrati. Hotel je poslušati pridigo. Pridigar je bil zanimiv. Pripovedoval je svetopisemske dogodke in svoje doživljanje.

Med Iljevim poslušanjem pridiga je skozi cerkvena okna posijalo jutranje sonce in toplo svetilo na pridigarja. Zdelo se je, da je njegove roke, telo in glavo obdajala svetlo bela svetloba. Sijal je bolj belo kakor oprana bela oblačila.

Ilja je pomežiknil. »Kako je to mogoče?« je pomislil. »Videti je kakor angel.«

Videti je bilo, da pridigar sije tako močno kakor samo sonce. Ilja je mežikal. Zdelo se mu je, da ima suhe oči. Nekajkrat je hitro pomežiknil, da si jih je navlažil. Pogledal je pridigarja. Še vedno je sijal.

Pogledal je Izaka. Njegov brat je poslušal pridigo. Vprašal se je, ali tudi Izak vidi, da pridigar sije. Vendar ga ni hotel vprašati. Bal se je, da se bo Izak norčeval iz njega.

Pridigar je sijal do konca pridige. Ilja se je odločil, da nikomur ne bo povedal o tem, kar je videl. To naj bi bil posebni trenutek med njim in Bogom.

Čez nekaj dni se je spomnil pridigarja, ko je v Mt 5 prebral Jezusovo pridigo na Gori blagrov. »Vi ste luč svetu. Mesto, ki stoji vrhu gore, se ne

more skriti. Tako naj sveti vaša luč pred ljudmi, da vidijo vaša dobra dela, in slavé vašega Očeta, ki je v nebesih.« (Mt 5,14.16)

Ilja je spoznal, da lahko tudi on sveti. Jezus je povedal, da ljudje, ki delajo dobre stvari, svetijo zanj.

Ilja si je dejal: »Tudi jaz lahko svetim. Lahko se dobro učim in dobim dobre ocene. Lahko pomagam materi pri večerji, grem v trgovino po živila, očetu lahko pomagam pokositi trato. Veliko stvari lahko naredim, da pomagam drugim in svetim za Boga. Želim svetiti zanj.«

Del daru trinajste sobote v tem četrletju bo pomagal adventistični šoli, ki jo obiskuje Ilja, zgraditi lastno stavbo na posestvu Adventistične univerze Zaokski. Sedaj najema učilnice od univerze, vaš dar pa bo pomagal, da se bodo otroci shajali v svojih učilnicah. Hvaležni smo vam, ker velikodušno načrtujete obilen dar.

20. marec 2021

UMETNICA ALI ZDRAVNICA

Julijana, 16 let, Rusija

Med čistkami v sredi prve polovice dvajsetega stoletja so mnogo adventističnih pridigarjev in vernikov prijeli in izgnali pogosto brez dejanskih obtožb zoper nje. Pridigarjem, ki so ostali, so bile odvzete državljanske pravice in niso dobili živil, njihovi otroci pa se niso smeli šolati. Poleg tega so pridigarji morali plačevati posebni »poklicni davek«, ki je pogosto presegel znesek njihovih dohodkov, zaradi tega so morali zapustiti delo.

Julijana se je dolgo spraševala, kaj želi biti, ko odraste.

»Rada pomagaš ljudem,« je rekla mati. »Morala bi postati zdravnica.«

Tudi babica je menila, da Julijana rada pomaga ljudem. Dejala je: »Morala bi postati medicinska sestra.« Julijani nasvet ni bil všeč.

»Nočem biti zdravnica ali medicinska sestra,« je rekla. »Rada rišem in menim, da bi bila raje umetnica.«

Neko poletno popoldne je hodila domov in videla tri desetletne fante plavati v ribniku na posestvu Adventistične univerze v ruskem mestu Zaokskiju. Takoj jo je zaskrbelo za njihovo varnost. Voda je bila rjava in umazana. Poleg tega so včasih ljudje metali smeti v ribnik.

»Hej, dečki!« je zaklicala. »Voda je zelo umazana. V njej ni dobro plavati.« »Vem!« je zavpil Daniel, eden izmed dečkov, ko se je povzpел na majhen pomol, da bi znova skočil v ribnik. »Mama mi je rekla, naj ne plavam tukaj.«

Skočil je s pomola in se potopil v vodo. Trenutek pozneje se je prikazal in zakričal. Julijo je zajela panika. Spraševala se je, kaj je narobe. V dečkovih očeh je videla strah in razumela, da se je zgodilo nekaj resnega.

»Poškodovan sem!« je zajokal Daniel, po licih pa so mu tekale solze.

»Kaj se je zgodilo?« je vprašala Julija. »Zakaj jokaš?«

Daniel je dvignil nogo iz blatne vode in pokazal veliko vrezino na njej.

Julijana se je prestrašila in se začela tresti. »Bog, daj mi moči, da mu bom pomagala,« je molče prosila. Prvič v življenju je videla takšno rano.

Tudi Danielova prijateljca sta prvič videla takšno rano. Bila sta prestrašena in odšla. Tudi Daniel še nikoli ni videl takšne rane, ki jo je imel na nogi. Bil je prestrašen.

»Kaj bo rekla mama?« je jokal.

»To naj te ne skrbi,« ga je pomirila Julijana. »Vse bo v redu.«

Julijana je videla, da je voda v ribniku umazana, zato jo je zaskrbelo, da bi se rana okužila. »Hitro stopi iz vode,« je dejala. »Zelo slabo bo, če ti kaj pride v rano.«

Pomagala je Danielu stopiti iz vode in mu rekla, naj se usede na tla. Toda kaj lahko naredi? Ni ne zdravnica ne medicinska sestra.

»Bog, pošlji koga, da nama pomaga,« je molila. »Pomagaj mi, da ne omedlim.« Pogledala je naokrog in iskala pomoč. Nikogar ni bilo na vidiku.

»Na pomoč! Na pomoč!« je jokala.

Prišla sta dva odrasla.

»Potrebujeva komplet prve pomoči!« je povedala Julijana

Odrasla sta odšla in se čez nekaj minut vrnila s kompletom prve pomoči. Eden je povil Danielovo nogo.

Tedaj je Julijana videla vernika iz cerkve, ki se pelje mimo, in ga ustavila. Odpeljal je Daniela v bolnišnico. Pozneje je Julijana zvedela, da je Daniel po skoku s pomola zadel na razbito steklenico.

Julijana se več ne sprašuje, kaj bo, ko odraste. Noče biti umetnica, ki riše slike. Želi biti zdravnica ali medicinska sestra, ki pomaga drugim.

»Rada pomagam ljudem,« je povedala.

Del daru trinajste sobote v tem četrletju bo pomagal adventistični šoli, ki jo obiskuje Julijana, zgraditi lastno stavbo na posestvu Adventistične univerze Zaoski. Sedaj najema učilnice od univerze, vaš dar pa bo pomagal, da se bodo otroci shajali v svojih učilnicah. Hvaležni smo vam, ker načrtujete obilen dar.

27. marec 2021

IVANOV NAJSREČNEJŠI DAN

Ivan, 12 let, Rusija

Ivan je bil navdušen, ker se mu ves dan ni bilo treba učiti v šoli. Namesto tega je šel igrat na koncert.

Zjutraj je kitaro prinesel v krščansko šolo v ruskem mestu Zaokski. Srečal je še pet fantov, ki so prav tako prinesli kitare, in učiteljica je molila z dečki v učilnici.

»Dragi Bog, prosim, zaščiti nas pri potovanju na koncert,« je molila. »Prosim te, blagoslovi nas, ko bomo igrali na koncertu, in nas zvečer varno pripelji domov.«

Dečki so prijeli kitare in deset minut hodili za učiteljico na železniško postajo. Ko je vlak pripeljal, so vstopili in se vozili približno 30 minut. Po prihodu vlaka na cilj so izstopili in hodili deset minut. Kitare so bile velike in težke. Toda dečki so jih varno dali v kovčke in jih ni bilo težko nositi.

V veliki koncertni dvorani so čakali, medtem ko so drugi otroci igrali na violine, kitare in druga glasbila. V koncertno dvorano se je zgrnilo veliko ljudi poslušat otroke iz različnih šol, ki so igrali na glasbenem festivalu.

Minevale so ure. Učiteljica je postala zaskrbljena. Z dečki se je morala vrniti na postajo do 17. ure, da bi ujeli vlak. Če bi zamudili, bi na naslednjega morali čakati celi dve uri. Nihče ni hotel čakati dve uri in tako pozno priti nazaj v šolo.

Končno je napočil čas, da so zaigrali Ivan in njegovi prijatelji. V roke so vzeli kitare in zaigrali živahno melodijo. Ko so nehali, je množica otrok in odraslih glasno ploskala.

Fantje niso počakali, da bi slišali ploskanje do konca. Kitare so hitro spravili v kovčke in odšli za učiteljico na ulico. Ura je bila skoraj 17:00. Čeprav se jim je mudilo, jih je učiteljica ustavila na pločniku. Dejala je: »Mudi se nam, toda molimo. Prosimo Boga, naj nam pomaga ujeti vlak.«

Dečki so se ustavili in zaprli oči. Učiteljica je molila. »Dragi Bog, hvala, ker si blagoslovil naš nastop. Sedaj nam pomagaj pravočasno priti do železniške postaje. Nočemo zamuditi vlaka.«

Dečki so hodili, kolikor hitro so mogli. Ivan se je spraševal, ali jim bo uspelo priti pravočasno. Zdelo se je, da je hoja trajala celo večnost, a končno so zagledali železniško postajo. Ura je bila natanko 17:00.

Mala skupina je prihitela na peron. Nobenega vlaka ni bilo videti. Čakali so z mislijo, da vlak utegne imeti zamudo, toda vlak ni pripeljal. Ivan je nad glavo opazil vozni red vlakov in ga prebral. Za 17:00 ni bilo nikakršnega vlaka, namesto tega je bil vlak ob 17:10.

Dejal je: »Učiteljica, zakaj vlak odpelje ob 17:10?«

Učiteljica je pogledala. Presenečenje ji je napolnilo obraz. Vzkliknila je: »Naredila sem napako! Vlaka ob 17:00 ni. Naš vlak je ob 17:10.«

Ivanovo srce se je napolnilo z veseljem in hvaležnostjo Bogu. Tiho je molil: »Hvala, Bog, ker si nam pomagal priti na železniško postajo pred prihodom vlaka.«

Nekaj minut pozneje je vlak pripeljal.

Ivan ne bo nikoli pozabil tega dne. »To je bil dan, ko nas je Bog osrečil,« je dejal. »Pomagal nam je pravočasno priti na železniško postajo.«

Del daru trinajste sobote v tem četrletju bo pomagal adventistični šoli, ki jo obiskuje Ivan, zgraditi lastno stavbo na posestvu Adventistične univerze Zaokski. Sedaj najema učilnice od univerze, vaš dar pa bo pomagal, da se bodo otroci shajali v svojih učilnicah. Hvaležni smo vam, ker načrtujete obilen dar za naša dva misijonska projekta – za krščansko šolo v ruskem mestu Zaokskiju in za adventistično šolo v ukrajinskem mestu Buči.